

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. septembar 2017. godine
Br. ref.:RK 1124/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI116/16

Podnosilac

Asrije Muçolli

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 68/2016 Vrhovnog suda Kosova
od 19. aprila 2016. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Asrije Muçolli (u daljem tekstu: podnositeljka zahteva) iz Podujeva.

Osporena odluka

2. Podnositeljka zahteva osporava presudu Rev. br. 68/2016 Vrhovnog suda od 19. aprila 2016. godine u vezi sa presudom Ac. br. 2017/2015 Apelacionog suda od 21. decembra 2015. godine i presudom C. br. 2934/11 Osnovnog suda u Prištini od 27. februara 2015. godine.
3. Podnositeljka zahteva je primila presudu Vrhovnog suda 8. juna 2016. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude Rev. br. 68/2016 Vrhovnog suda od 19. aprila 2016. godine.
5. Podnositeljka zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 47. i 48. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 22. septembra 2016. godine, podnositeljka je podnela zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 19. oktobra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.
9. Dana 29. novembra 2016. godine, Sud je obavestio podnositeljku o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu. Istog datuma, Sud je tražio od podnositeljke zahteva da podnese dokaz (povratnicu) koja pokazuje datum prijema osporene odluke.
10. Dana 6. decembra 2016. godine, Osnovni sud u Prištini je podneo Sudu povratnicu koja pokazuje da je podnositeljka zahteva primila osporenu odluku Vrhovnog suda 8. juna 2016. godine.
11. Dana 3. jula 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

12. Dana 9. decembra 2003. godine, Energetska korporacija Kosova (u daljem tekstu: EKK) je odlukom br. 5594, utvrdila da podnositeljki priznaje pravo za naknadu troškova prilikom nastavljanja lečenja u inostranstvu zbog povrede na radnom mestu kada su joj izazvane teške telesne povrede.

13. Dana 17. decembra 2003. godine, EKK je 'urgencijom' tražila od nemačke kancelarije na Kosovu da podnositeljki zahteva omogući izdavanje vize za Nemačku zbog medicinskog tretmana, s obzirom da je povređena na radnom mestu.
14. Dana 7. jula 2005. godine, podnositeljka zahteva je podnela tužbu protiv EKK-a pred Opštinskim sudom u Prištini zbog naknade štete iz radnog odnosa. Podnositeljka zahteva je u to vreme tražila, između ostalog, naknadu u iznosu od 69.000 evra zbog fizičkog i psihičkog bola, smanjenja životnih aktivnosti, smanjenja radnih sposobnosti-invalidnosti, fizičke unakaženosti i troškova lečenja. Podnositeljka zahteva je priložila i dokaze o konstataciji njenog zdravstvenog stanja od strane medicinskih stručnjaka.
15. Dana 19. jula 2007. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom C1. br. 230/2005 delimično usvojio tužbu podnositeljke zahteva i obavezao tuženu EKK da joj, između ostalog, nadoknadi određen iznos u evrima u roku od 15 dana od dana prijema presude na ime fizičkog i duhovnog bola, smanjenja životnih aktivnosti, smanjenja radne sposobnosti- invalidnosti i telesnog unakaženja.
16. Opštinski sud je, između ostalog, utvrdio da među stranama nije sporna činjenica da je podnositeljka zahteva povređena na radnom mestu i taj zaključak se takođe potkrepljuje dokumentima izdatim od strane same EKK i medicinskih stručnjaka. Opštinski sud je, između ostalog, dodao i da EKK nije preduzela potrebne mere u cilju zaštite podnositeljke zahteva na radnom mestu i na osnovu relevantnih zakonskih odredaba i objektivnog prava bila je odgovorna za njene povrede na radnom mestu.
17. EKK je uložila žalbu na gore navedenu presudu pred Okružnim sudom u Prištini sa predlogom da se osporena presuda preinači ili ukine i slučaj vrati na ponovno suđenje.
18. Dana 11. marta 2009. godine, Okružni sud u Prištini je presudom Ac. br. 771/2008 utvrdio:

"I. ODBIJA se kao neosnovana žalba tužene, Energetske korporacije Kosova u Prištini, dok se presuda C1.br. 230/05 Opštinskog suda u Prištini, od 19. jula 2007. godine., u stavu 1, u delu koji se odnosi na nadoknadu štete za fizički bol u iznosu od 7.000 E, za smanjenje životne aktivnosti u iznosu od 15.000 E, za telesna unakaženja iznos od 14.000 E, kao i u ime nege i strane pomoći iznos od 200 E, u ime pojačane ishrane iznos od 300 E, sa zakonskom kamatom koju banka plaća za oročena sredstva na godinu dana, počevši od dana medicinske ekspertize od 20. decembra 2006. god. do konačne isplate kao i stav 3, koji se bavi sa naknadom troškova postupka u iznosu od 1.366,00 E POTVRĐUJE.

II. DELIMIČNO se usvaja žalba tužene dok se osporena presuda u stavu 1 izreke u delu koji se bavi sa nadoknadom štete za duhovni bol u iznosu od 7.000 E, kao i za smanjenje radne sposobnosti – invaliditeta u iznosu od 15.000 E, PONIŠTAVA i stvar se vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Ista presuda u st. II izreke, ostaje nepromenjena”.

19. U međuvremenu, EKK je podnela zahtev za reviziju na gore navedenu presudu pred Vrhovnim sudom zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se obe presude nižestepnih sudova preinače i tužbeni zahtev podnositeljke odbije kao neosnovan.
20. Dana 8. novembra 2011. godine, Vrhovni sud je rešenjem Rev br. 289/2009 usvojio, kao osnovanu, reviziju EKK-a, ukinuo presude nižestepnih sudova i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo i nije utvrđeno da li je podnositeljka zahteva tražila zaštitne mere na radnom mestu i da li je bilo neophodno da joj EKK obezbedi neophodnu opremu za zaštitu na radu.
21. Dana 1. januara 2013. godine, počela je primena Zakona o sudovima (br. 03/L-199) koji je utvrđivao: *“Član 2.1.1.2 Osnovni sud - prvostepeni sud, sa sedištem u sedam regionalna centra, koji se osniva ovim zakonom; Član 17.1 Apelacioni sud se osniva kao drugostepeni sud, sa mesnom nadležnošću na celoj teritoriji Republike Kosovo”.*
22. Dana 27. februara 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom C. br. 2934/11 odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnositeljke zahteva da joj na ime materijalne i nematerijalne štete nadoknadi iznos od 69,000 evra. Osnovni sud je izveo dokaze pružene od strane medicinskih stručnjaka i saslušao tri svedoka u vezi sa povredom podnositeljke zahteva na radnom mestu.
23. Dana 10. aprila 2015. godine, podnositeljka zahteva je uložila žalbu na gore navedenu presudu Osnovnog suda pred Apelacionim sudom zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Podnositeljka zahteva se, između ostalog, žalila da Osnovni sud nije dao odgovarajuće i ubedljivo obrazloženje o tome zašto nije prihvatio iskaze svedoka da je ona povređena na radnom mestu, zasnivajući se na apsurdnom obrazloženju da nije sastavljen zapisnik ili izveštaj o nesreći na radu.
24. Dana 21. decembra 2015. godine, Apelacioni sud je presudom Ac. br. 2017/2015 odbio, kao neosnovanu, žalbu podnositeljke zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda. Apelacioni sud je, između ostalog, utvrdio da podnositeljka zahteva nije uspela da konkretnim dokazima dokaže da je povređena na radnom mestu.
25. Dana 3. februara 2016. godine, podnositeljka je podnela zahtev za reviziju na presude Osnovnog suda i Apelacionog suda pred Vrhovnim sudom zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava. Podnositeljka zahteva je navela da: (i) nižestepeni sudovi nisu postupili po primedbama Vrhovnog suda, jer nisu utvrdili činjenicu da li je EKK, kao poslodavac, bila obavezna da obezbedi zaštitna sredstva na radu, (ii) nižestepeni sudovi nisu obrazložili zbog čega nisu bile pouzdane izjave svedoka koje ukazuju na to da je podnositeljka zahteva povređena na radnom mestu (iii) povrede na

radu se ne argumentuju samo na osnovu izveštaja o nesreći u radu, već se to može potvrditi i svedocima koji znaju i koji su izjavili da je podnositeljka zahteva povređena na radnom mestu.

26. Dana 19. aprila 2016. godine, Vrhovni sud je presudom Rev br. 68/2016 odbio, kao neosnovanu, reviziju podnositeljke zahteva podnetu na presudu Apelacionog suda. Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio da (i) su nižestepeni sudovi obrazložili zašto nisu uzete u obzir izjave saslušanih svedoka, (ii) na osnovu izvedenih dokaza nije utvrđeno da je podnositeljka zahteva povređena na radnom mestu (iii), s obzirom da nije dokazano da je tužilja povređena na radnom mestu, onda ne treba da se utvrdi činjenica da li je tužena EKK obezbedila sredstva za zaštitu na radu.

27. Relevantni deo gore navedene presude Vrhovnog suda utvrđuje:

“Na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, po oceni Vrhovnog suda, u ovom pravnom pitanju, materijalno pravo je pravilno primenjeno, kada je utvrđeno da se nesreća desila 04.11.2002. godine, original prijavnog lista nesreće na poslu u zdravstvenom zavodu tužene ne postoji, a u zdravstvenom dosijeu tužilje u Zdravstvenom zavodu EKK-a, proizilazi da se tužilja povredila marta 2003. godine a javila se u Zdravstveni zavod EKK-a, 6 meseci nakon povrede. Po pismenom izveštaju stručnjaka dr ing. Hamit Nuredini, je utvrđeno da se tužilja nije povredila na poslu.

Da bi postojala obaveza za naknadu štete, moraju biti ispunjena 4 uslova: 1. da postoje subjekti obavezujućeg odnosa i odgovornost za prouzrokovanu štetu, izazivač štete i oštećena strana, 2. Da postoji činjenica oštećivanja iz koje proističe šteta, 3. Da postoji prouzrokovana šteta, 4. da postoji uzročno posledična veza između uzročne radnje i prouzrokovane štete, 5. da postoji nezakonitost delovanja, odnosno ne delovanja, od kojeg je šteta prouzrokovana. U konkretnom slučaju nije utvrđeno da li joj je povreda prouzrokovana na radnom mestu, za što bi bila odgovorna tužena.

Ne stoje navodi revizije da prvostepeni sud nije postupio po primedbama Vrhovnog suda Kosova datim u njegovom rešenju Rev.br.289/2009, od 08.11.2011. godine, o tome da li je tužena obezbedila zaštitnu opremu, iz razloga da izvođenjem dokaza, nije utvrđeno da je tužilja zadobila povrede na radnom mestu i da nije potrebno utvrditi činjenicu da li je tužena obezbedila zaštitnu opremu na radu. Prvostepeni sud je obrazložio činjenicu da nije uzeo u obzir izjave saslušanih svedoka, jer one nisu pouzdane da bi utvrdili činjenicu da li je tužilja pretrpela povrede na radnom mestu, zbog toga i primedbe revizije da prvostepeni sud nije uzeo u obzir izjave saslušanih svedoka u odlučivanju u ovom pravnom pitanju, ne stoje”.

Navodi podnosioca

28. Podnositeljka zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.

29. Podnositeljka zahteva tvrdi da se ”u presudi od 19.07.2007. godine jasno vidi da tužena nije osporila svoju povredu na radnom mestu i prihvatila je i izveštaj o

povredama sa brojem protokola 547 od 08.05.2003. godine, ali je osporila vrste povreda i iznose koje je tražila tužilja, i sud je presudom Cl. br. 230/2005 od 19.07.2007. godine delimično usvojio tužbeni zahtev tužilje, koja je delimično potvrđena od strane Okružnog suda u Prištini AC. br. 77112008 od 11.03.2009. godine, ukidajući samo deo koji se odnosi na presuđeni deo za duhovne boli i smanjenje radne sposobnosti”.

30. Podnositeljka zahteva tvrdi: *“Sud presudom C. br. 2934/2011 od 27.02.2015. godine nije uzeo u obzir posete lekaru u Domu zdravlja u Podujevu, iskaze svedoka koji su bili prisutni u momentu kada sam zadobila povrede, kao i izveštaj o povredama sa brojem 547, koji je zaveden 08.05.2003. godine, koji je izdat i potpisan od strane nadzornika, odnosno direktora Muse Jusufi 10.11.2002. godine”.*
31. Podnositeljka zahteva tvrdi: *“Zastupnik EKK-a, Osë Kuqi, je tokom sudskog razmatranja 23.12.2014. godine naveo da postoji osnovana sumnja da se tužilja povredila van radnog mesta i tom izjavom zastupnika tužene se vidi kakav tretman imaju radnici koji zadobiju povrede na svojim radnim mestima u EKK-u, odnosno u elektro Kosovu, jer je Osë Kuqi od početka bio upoznat sa mojom povredom na radnom mestu i bio je ovlašćen od strane EKK-a da odem do nemačke kancelarije u Prištini, da podnesem urgenciju da mi daju vizu za Nemačku što je pre moguće, a to se vidi u punomoćju sa brojem protokola 5882 od 19.12.2003. godine”.*
32. Podnositeljka zahteva tvrdi da su Vrhovni sud i Apelacioni sud doneli neobrazložene odluke u kojima se tvrdi: *“Apelacioni sud pored toga što nije obrazložio svoje odluke/ zaključke, nije čak ni ponovio obrazloženja prvostepenog suda – i nije obrazložio zašto se slaže sa obrazloženjem prvostepenog suda...Vrhovni sud Kosova je prećutno ponovio sve povrede prethodnih stepena, pretvarajući ih u kontinuirane povrede osnovnih prava i sloboda od strane sudske vlasti države. Sud, između ostalog, uopšte ne opravdava svoje odluke da nije došlo do povrede formalnog prava i da nije povređeno materijalno pravo“.*
33. Na kraju, podnositeljka zahteva traži od Suda da proglasi nevažećom presudu C. br. 2934/2011 Osnovnog suda u Prištini od 27. februara 2015. godine, presudu Ac. br. 2017/2015 Apelacionog suda od 21. decembra 2015. godine i presudu Rev br. 68/2016 Vrhovnog suda od 19. aprila 2016. godine i vrati zahtev na ponovno suđenje, kako bi se joj se pružila prilika za pravično i nepristrasno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

34. Sud će prvo razmotriti da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti propisane Ustavom, dalje utvrđene u Zakonu i u Poslovniku.
35. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”.

36. Sud se poziva na članove 48. i 49. Zakona, koji propisuju:

*Član 48
Tačnost podneska*

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
Rokovi*

Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

37. Sud se, takođe, poziva na pravilo 36 (2) d) Poslovnika, koje propisuje:
- “(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:*
- d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju”.*
38. U ovom slučaju, Sud primećuje da je podnositeljka zahteva ovlašćena strana da podnese zahtev, da je iscrpela sva delotvorna pravna sredstva u skladu sa članom 113.7 Ustava i zahtev je podnela u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca koji je propisan članom 49. Zakona.
39. Sud takođe treba da utvrdi da li je podnositeljka zahteva uspeła da u svom zahtevu navede i potkrepi tvrdnje pokrenute u skladu sa članom 48. Zakona.
40. Podnositeljka zahteva u suštini tvrdi da redovni sudovi nisu uzeli u obzir dokaze koje je ona iznela kojim bi utvrdili da je povređena na radnom mestu i kojim bi utvrdili da je EKK bila obavezna, kao poslodavac, da joj nadoknadi materijalnu i nematerijalnu štetu koju je zadobila kada je povređena na radnom mestu.
41. Ustavni sud podseća da nije sud utvrđivanja činjenica i da je pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja je u nadležnosti redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je samo da obezbedi poštovanje ustavnih standarda tokom sudskih postupaka pred redovnim sudovima; dakle, ne može da postupa kao “sud četvrtog stepena” (vidi: slučaj *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, ESLJP, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65, vidi, takođe: *mutatis mutandis* slučaj KI86/11, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine i slučaj br. KI86/16, podnosilac zahteva: “*BENI*” *Ndërmarrje Tregtare*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. novembra 2016. godine).
42. Sud naglašava da je njegova dužnost da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili pravični u celosti, uključujući i način uzimanja dokaza (vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).

43. Sud takođe ističe da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu za koje se tvrdi da su počinjene od strane redovnih sudova tokom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim ako su one rezultirale povredom prava i sloboda zaštićenih Ustavom (ustavnost).
44. Dužnost je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLjP] 1999-I).
45. Što se tiče tvrdnji o prihvatljivosti dokaza, Sud smatra da, iako član 31. Ustava i član 6. Konvencije garantuju pravo na pravično suđenje, oni ne propisuju nijedno pravilo o prihvatljivosti takvih dokaza koji, prema važećem zakonu na Kosovu, pre svega predstavljaju pitanje zakonitosti. Naročito, nije dužnost Suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom. (Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI114/15, podnosilac zahteva: *Feride-Ali Shala*, ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova PML. br. 95/2015 od 12. maja 2015. godine, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2016. godine, stav 39 i druge reference).
46. Pored toga, Sud primećuje da je podnositeljki zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu principa kontradiktornosti; da je imala priliku tokom različitih faza postupka da iznese argumente i dokaze koje je smatrala relevantnim za svoj slučaj; da joj je data mogućnost da efikasno ospori argumente i dokaze predstavljene od suprotne strane; i da su svi argumenti koji su bili relevantni za rešenje njenog slučaja saslušani i razmotreni od strane redovnih sudova; da su činjenični i pravni razlozi protiv osporene odluke detaljno predstavljeni. Shodno tome, proizilazi da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, bili pravični (vidi: na primer, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
47. Nije dužnost Suda da spekuliše da li su iskazi svedoka koje je pozvala podnositeljka zahteva jači dokazi u poređenju sa dokazima pruženim od strane suprotne strane i zaključcima donetim od strane redovnih sudova. Ne postoji nijedan element koji bi doveo Sud dotle da zaključi da su redovni sudovi postupali proizvoljno ili neopravdano tokom utvrđivanja činjenica ili tumačenja domaćeg prava (vidi: slučaj *Alimuçaj protiv Albanije*, ESLjP, predstavka br. 20134/05, presuda od 7. februara 2012. godine, stav 176).
48. U ovom pogledu, treba uzeti u obzir, budući da je ovo vrlo čest izvor nesporazuma među podnosiocima zahteva da „pravičnost“ prema članu 31 nije „substancijalna“ pravičnost (taj pojam je jednim delom pravni, jednim delom etički i može ga primeniti samo sudeći sudija), već je to „procesna“ pravičnost. U praktičnom smislu, to se svodi na kontradiktorni postupak gde se strane saslušaju i postave pod istim uslovima pred sudom (Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI42/16 podnosilac zahteva: *Valdet Sutaj*, ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 201/2015 od 8. septembra 2015. godine, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge reference pomenute u ovoj odluci).

49. Član 31. Ustava ne garantuje povoljan ishod u slučaju podnosioca zahteva niti dozvoljava da Sud dovede u pitanje materijalnu pravdu ishoda građanskog spora gde uglavnom jedna od strana dobija, a druga gubi (Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI142/15 podnosilac zahteva: *Habib Makiqi*, ocena ustavnosti presude *Rev. br. 231/2015 Vrhovni sud Kosova od 1. septembra 2015. godine*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
50. Činjenica da se podnositeljka zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne može da joj posluži kao pravo da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi člana 31. Ustava (vidi: na primer slučaj br. KI125/11, *Shaban Gojnovci*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. maja 2012. godine, stav 28).
51. U ovim okolnostima, Sud smatra da podnositeljka zahteva nije dokazima potkrepila svoje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava garantovanih Ustavom i Konvencijom. Činjenice slučaja ne ukazuju na to da su redovni sudovi postupali u suprotnosti sa proceduralnim garancijama utvrđenim u Ustavu i Konvenciji.
52. Shodno tome, zahtev je na ustavnim osnovama očigledno neosnovan i mora se proglasiti neprihvatljivim kao što je utvrđeno članom 113.7 Ustava, propisano članom 48. Zakona i dalje precizirano u pravilu 36 (2) (d) Poslovnika.

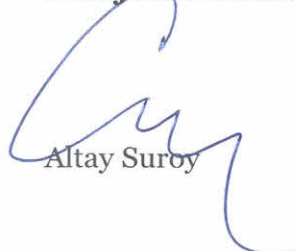
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 47 i 48 Zakona i pravilom 36 (2) d) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 3. jula 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

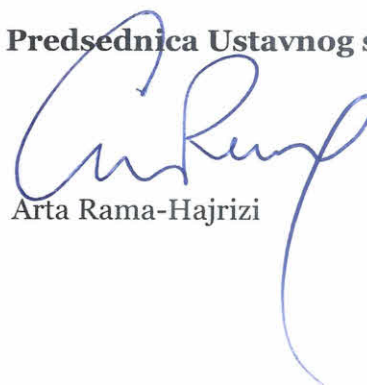
- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednica Ustavnog suda

Artë Rama-Hajrizi